

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
 „Hospodin svůj lid vedl jako ovce, jako stádo je převedl pouští, vodil je bezpečně, strach mít nemuseli...“ Ž 78,52-53

Píseň 66 *Nuž pojed'te a Bohu plesejte*

Modlitba: Pane Bože, přicházíme ti naslouchat. Slyšet, co bychom si sami nevymysleli, co bychom se neodvážili vyslovit, co bychom si neradi připouštěli, čeho bychom se nikdy nenadáli, co bychom si netroufali doufat... Pane, prosíme, ukaž nám, na čem záleží. Co můžeme pustit z hlavy a nač se soustředit. Nač dávat pozor, o co usilovat, co nevzdávat, v čem neustoupit, čemu a jak vzdorovat. Daruj nám svého Ducha, svou moudrost, sílu, odvalu. Spoj nás v důvěře s Kristem, tím živým, vzkříšeným, ať nás nese a inspiruje, spoj nás v důvěře i spolu navzájem, ať se podpíráme na našich klopýtavých cestách, a společně v lásce sloužíme tvému dílu ku zdaru celého tvého nádherného a těžce zkoušeného stvoření. Amen.

Čtení: Mt 4,1-11

Píseň (Svítá) 327 *Temnou divnou mlhou*

Text: 1 K 10,1-22 Kázání:

Slyšeli jsme dobře? - „Bůh nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet“??? Jak může apoštol něco takového napsat? Copak jsme my vždycky vydrželi, obstáli ve všech zkouškách? Co si pod tím *vydržet* vlastně máme představit? Což vydrželi ti, kdo pod nátlakem zrazují důvěru, ti, kdo s vidinou vlastního prospěchu podvádějí, porušují dohody, lžou, ti, kdo se nechají zmanipulovat, zkorumpovat? Anebo *nevydržet* znamená propadnout se až docela na dno, sáhnout si na život? Takoví tady mezi námi ovšem nejsou. Už nejsou. Ovšem je nesoudíme, protože si všichni tu tíhu a tlaky a svody ani nedovedeme představit. Mnohé takové lidi známe. A nad nimi se spíše naše srdce svírá bolestí a lítostí. A otázka se vtírá: Kde byl Bůh, když přišlo pokušení? Proč nezastavil pád? Proč nedaroval sílu, naději? Co dnes dělá pro ty, kdo balancují na okraji? Nedopustí pád?

Tak je dobré si uvědomit, že nám tady apoštol nepředkládá nějaké obecně platné vysvětlení, nýbrž píše v určitém kontextu. Píše konkrétním lidem, křesťanům v Korintu, a má na mysli jejich situaci, pokušení a zkoušky, jimiž jsou vystaveni. A my se musíme pokusit tomu porozumět, abychom z toho měli nějaký užitek, a nejen vnitřní nesouhlas a nepokoj.

Korintští přijali evangelium o Ježíši Kristu. Uvěřili v Boha, přijali křest ve jméno Kristovo, scházejí se k bohoslužbám se svatou večeří Páně. Berou to vážně a do důsledků. Bohové, kterým se klaněli a je uctívali, pro ně docela přestali existovat. Nejsou. Nemohou jim škodit ani prospět. Korintští jsou křtem spojeni s Kristem, v tom je jejich jistota. Tu jim nikdo a nic nevezme. Pán je přijal a pečuje o ně, chrání je. Dokonce na tom nic nemůže změnit ani to, co dělají. Kdo je může soudit? Že patří Kristu, je základem jejich svobody. - - Zní to vlastně docela sympaticky. Může nám to být blízké jako *naše* vyznání víry.

Jenže – v Korintě jako v mnoha tehdejších helénistických městech po obětních bohoslužbách probíhají hostiny, při kterých se podává maso z obětovaných zvířat. Korintští křesťané pohanským bohům neobětují, ale obětních hostin se účastní. Proč ne? Vždyť jsou svobodní. V bohy nevěří. Maso jako maso. Nevím, jestli šlo o to, se (levně?) najíst. Anebo šlo spíš o společenskou záležitost. Být na správném místě se správnými lidmi.

Apoštol je varuje, že nemusí jít o nevinnou záležitost. Společným stolováním se tvoří společenství. Vytvářejí se vazby a vztahy. Komu patříš? Kam patříš? Jste opravdu svobodní? Anebo – ačkoli si o sobě něco myslíte (patříme Kristu), jak vás v tu chvíli vnímají druzí? Bohové sice neexistují, ale modlářství ano. Uvažte, s kým si sednout a s kým nesedat, s kým se družít a od koho a v jakém kontextu si raději držet odstup! - - Účast na obětních hostinách se nám asi nenabízí, ale tuhle otázku (s kým ano a s kým raději ne) možná známe. Přičemž myslím, že nejen apoštol Pavel, ale i jiní bibličtí

svědkové by nás neodrazovali od toho, sedat s těmi, kteří stojí společensky jaksi níže a kterých se možná štítíme, ale dávat si naopak pozor na ty, jejichž přítomnost nám lichotí, s nimiž se cítíme jaksi větší. Není stále živá tahle modla moci, prestiže, vlivu?

Jste opravdu svobodní? Jste tak pyšní na svou svobodu! Jenže se podobáte teenagerovi, který *musí* pít, aby svou svobodu dokázal sobě i druhým. Je to vlastně nedospělé. A tak nakonec – nad čím se cítíte být povzneseni, tím jste poutáni. - - Už jsme si vyřešili otázku moci, majetku, strachu (z jinakosti, ze smrti)? Už se nás netýká, co každého člověka, totiž pokušení dosahovat svých cílů (často skrytých, ba nepřiznaných ani před sebou) manipulací (často jemnou, nepozorovatelnou) druhými (ve jménu lásky; dělám to pro tvoje dobro)? Nevidíte, nevnímáte, že stojíte tváří v tvář pokušení? Že jde o zkoušku, ve které máte obstát?

A apoštol vypráví příběh o exodu a putování po poušti. Divně vypráví. Ta třeba – měl jsem vždycky dojem, že cesta Izraele po poušti byla náročná, těžká, plná pochybností a zoufalství. Ale apoštol říká, že právě tam o ně Hospodin pečoval jako nikdy. Prošli mořem, zažili ten zázrak, kdy se rozdělilo. Bylo to jako křest. Dostali manu z nebe a vodu ze skály. Bylo to jako večere Páně. A Hospodin byl stále s nimi, viditelně jim nablízku v oblaku. Co víc si mohli přát? A přece právě tam si udělali zlaté tele a vzývali ho, právě tam zahodili důvěru v Boží budoucnost a ve smysl další společné cesty. Zdá se mi, jako by apoštol chtěl říci: ta zkouška, ten test nebyl v té náročnosti, ale naopak v tom přílišném Božím pečování. Všecko dobré, co dostali, jim nestačilo. Byla v tom jakási rozmazlenost? Neukojitelná potřeba po stále další Boží péči? Nepochota podstoupit zápas, něčeho se vzdát, něco vydržet? Myslím, že záměrně apoštol právě korintským vypráví o putování po poušti tímto způsobem. Je to váš příběh. Jste duchovními pokračovateli Izraele. Dostali jste křest a provází vás posila večere Páně, a tak máte dojem, že jste vyhráli. Všechno máte jasné, jste si jistí, jste za vodou, jste svobodní a silní.

Jenže – a v tom je ten vtip (anebo spíš tragický omyl) – když nerozpoznáme, že stojíme tváří v tvář pokušení. Že jde o zkoušku, ve které máme obstát. Že ve hře je naše věrnost vůči tomu, který nás přijal a kterému jsme uvěřili. Nevím, jaké zkoušky nás čekají. O čem vlastně mluvím a před čím varuji. Ale právě v tom to je: jak snadné je nevidět.

A tady napíše apoštol (ocituji podle kralického překladu): „Pokušení vás nezachvátilo, než lidské.“ Nejste ničím výjimeční. Ani vám se nevyhýbají zkoušky, jimiž jsou vystaveni všichni lidé. Jak je to s těmi druhými, nevíme. Kdo jak obstál nebo neobstál a jak je mu před Boží tváří. Ale vy, kdo nyní čtete, kdo nyní slyšíte, věřte, že Bůh vám chce pomoci. „Připraví východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.“ Jaké východisko? Snad - jen si přiznat svou slabost a prosit o sílu. O sílu Ducha, sílu Krista ukřížovaného, sílu té bláznovské zvěsti o Boží síle v lidské slabosti, o Božím odpuštění v lidském pádu, o Boží milosti s hříšníkem, o Boží naději pro ztracené. Amen.

Píseň (Svítá) 135 *K svobodě je dlouhé putování*

Ohlášky, sbírka

Píseň 559 *Ó ujmí ruku moji*

Přímluvná modlitba + Otče náš

Poslání: „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme
i Spasitele, Pána Ježíše Krista.“ Fp 3,20

Požehnání

Píseň 177 *Nuž Bohu děkujme*